

GERDA VAN WAGENINGEN

Niet zonder jou

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Heel even greep Klarijn letterlijk met haar handen in het haar. Was het ooit zo'n bende geweest in haar huis? Vast niet!

Met een zwaar gevoel in haar hoofd trok ze haar ochtendjas dicht om zich heen en zette het apparaat aan om een kop koffie te zetten. Ziezo, wakker worden en dan op haar gemakje bijkomen op deze fraaie zaterdagmorgen. Even diep ademhalen! Koffiedrinken. De bende liep heus niet vanzelf de deur uit, daar was ze de hele morgen wel zoet mee. Haar man Maarten sliep nog en hij had zelfs, bij wijze van uitzondering, de hele nacht doorgeslapen. Gelukkig maar. Linda en Louise, hun achttienjarige tweelingdochters, zouden zich waarschijnlijk niet voor het middaguur beneden laten zien.

De koffie was klaar en met het dampende vocht in het bekertje ging ze op de bank zitten. Ze was moe, maar het was gisteren dan ook een enerverende dag geweest. 's Morgens

was de diploma-uitreiking geweest. Allebei haar dochters waren geslaagd, Louise zelfs met bovengemiddelde cijfers. Louise was ingeloot voor de studie medicijnen aan de universiteit van Leiden. Haar grote wens was om arts te worden. Het liefst kinderarts, en die mogelijkheid was daarmee binnen haar bereik gekomen. De tien minuten jongere Linda ging een hbo-opleiding volgen in Groningen. Groningen!

Even kromp haar moederhart samen. Twee kinderen, twee dochters, haar tweeling die jarenlang zoveel vrolijkheid in huis had gebracht, en binnen enkele weken zouden ze allebei uitvliegen. Binnenkort zouden ze met hun vertrek een verschrikkelijke stilte achterlaten. O, Klarijn was apetrots op ze, maar diep vanbinnen, als ze heel eerlijk naar haar eigen gevoelens keek, wist ze dat de meisjes een onvoorstelbare leegte achter zouden laten als ze straks waren vertrokken.

Linda had al een kamer gevonden in Groningen. Ze waren er met elkaar wezen kijken. Over drie weken zou ze de sleutel krijgen, dan kon er worden geverfd en behangen en vanzelfsprekend zou Klarijn komen helpen met schoonmaken. Aan haar vader had ze toch

niets, had Linda nog gemompeld en Klarijn kon gelukkig voorkomen dat ze daarop had gereageerd. Louise had wel iets op het oog in Leiden, maar ja, daar was veel vraag en weinig aanbod. Het was afwachten of ze op tijd een plekje voor zichzelf zou kunnen vinden.

De studie van de meisjes zou de komende jaren een zware wissel gaan trekken op hun inkomen. Daar maakte ze zich als moeder best wel zorgen over. Maarten had tot voor kort tegen weten te houden dat Klarijn meer ging werken dan de drie ochtenden die ze nu werkte, aan de balie van een woningstichting. Hij had haar nodig, beweerde hij. Hij was immers vaak ziek en dan kon ze hem toch niet steeds opnieuw zomaar alleen en zonder verzorging of een beetje aandacht aan zijn lot overlaten?

Er volgde ongemerkt een nieuwe, diepe zucht. Door de veranderde omstandigheden móést ze wel meer gaan werken, en bovendien had ze de gelegenheid haar werkzaamheden uit te breiden naar vier dagen tot drie uur in de middag. In plaats van de twaalf uur die ze nu per week werkte, zouden dat er vierentwintig worden. Het extra geld zouden ze maar al te goed kunnen gebruiken nu de

meisjes gingen studeren, had ze de laatste dagen steeds vaker tegengeworpen. Alleen al de kamerhuur van de meisjes zou meer bedragen dan ze als studiebeurs zouden ontvangen! Er moest dus dringend meer inkomen komen, want ze gunden hun dochters immers een onbezorgde studietijd, zonder torenhoge schuldenlast achteraf? O, de meisjes hadden er totaal geen problemen mee zelf stevig de handen uit de mouwen te gaan steken, maar Klarijn was bang dat te veel uren aan bijbaantjes ten koste van een vlot verlopende studie zou gaan. Linda beweerde dat ze best ergens een baantje zou kunnen vinden in een of andere eetgelegenheden, was het niet in Groningen, dan mogelijk ergens niet te ver daarvandaan. Haastig had Klarijn geopperd dat ze in de weekeinden thuis kon zijn, als ze hier in de buurt een weekendbaantje zocht. Maar Linda had resoluut haar hoofd geschud. 'En jij dan zeker elke week opgezadeld worden met mijn was en mijn vriendenkring? Niks hoor, mam. Ik vind daar wel wat en kom dan gewoon één keer in de maand naar huis.'

Ach ja, kleine kinderen werden groot en vlogen uit. Ze zou er alleen een poosje aan moeten wennen. Gelukkig had ze haar man

nog, haar moeder, en ook een goede vriendin, en hield ze erg van wandelen in de vrije natuur.

Ze nam het laatste slokje koffie en stond toen resoluut op. De komende maanden zou ze vanzelf wel merken hoe het leven van haar kinderen zich zou gaan ontwikkelen. Nu was het belangrijk dat ze de meisjes de ruimte liet om hun eigen leven te gaan leiden. Maarten trok, zeker de laatste jaren, een zware wissel op hen allemaal. Hij maakte opmerkingen waardoor de kinderen al te gemakkelijk met schuldgevoelens werden opgezadeld. Hun arme, zieke vader. Ja, ja!

Op dat moment droogde Klarijn manmoedig haar ongemerkt vochtig geworden ogen en ging ze aan de slag. Eerst alle losse troep verzamelen en opruimen. Wijnflessen voor de glasbak, bierflesjes in de oude boodschappentas omdat daar statiegeld op zat. Resten hapjes en nootjes en wat al niet meer verzamelen in een vuilniszak. Ze was vannacht rond een uur of vier eenvoudig te moe geweest om wat dan ook nog te doen.

Eerst waren ze gisteravond met hun vieren uit eten geweest om het behalen van de felbegeerde diploma's naar behoren te vieren.

Daarna zouden klasgenoten en vrienden en vriendinnen van de hockeyclub van Louise en de badmintonclub van Linda langskomen. Negen uur, tien uur, er kwam niemand en Klaarrijn maakte zich daar al zorgen over, maar werd door haar dochters uitgelachen. Het tijdstip waarop jongelui tegenwoordig uitgingen, was wel even veranderd sinds de tijd dat hun ouders jong waren geweest! Dat wist ze toch?

Toen om halfelf de eerste jongelui binnendruppelden, had ze goedbedoeld haar man over weten te halen voor een wandelingetje in de omgeving, een grote nieuwbouwwijk in Barendrecht, waar ze ongeveer tien jaar geleden een eengezinswoning hadden gekocht die niet ver van het winkelcentrum lag. Het was inmiddels uitgestorven op straat, op een enkele hondenbezitter na en wat opgeschoten jongelui die zich op duistere hoeken verzamelden en waar ze in haar eentje nooit van zijn leven langs had durven lopen. Toen ze een uurtje later terugkwamen, was het feest in volle gang geweest, met de bijbehorende herrie en drukte. Ja, ze had de burens van tevoren allemaal gewaarschuwd met een briefje. Ze hadden afgesproken dat de herrie enigszins binnen de perken zou blijven, en dat het

om twee uur 's nachts over en uit zou zijn. Maarten was al snel naar boven gevlucht, om zich achter zijn computer te verschansen. Zelf was ze met een boek in bed gaan liggen, best wetend dat er van slapen niet veel terecht zou komen zolang het feestgedruis beneden voortduurde. Om twee uur had ze haar kleren weer aangetrokken en was ze even beneden gaan kijken.

Ze schatte dat er op dat moment een stuk of twintig jongelui in huis waren. Nee, ze had niets durven opmerken over dat het inmiddels wel bedtijd was of zo, en dat het feest nu mooi genoeg geweest was. Ze had wat gepraat hier en daar en was een halfuurtje later weer naar boven gegaan. Maarten was met een kop-telefoon op achter de computer in slaap gesukkeld, zag ze toen ze daar om de hoek keek. Ze liet hem daar maar, tot het stiller zou worden. De burens klaagden niet. De herrie was gelukkig wel wat gedempt en er klonk meer gegiechel en gestommel. Ach, wijn en bier waren voorhanden, geen echt sterke drank, en ze had toen ze beneden was ook geen vreemde luchtjes geroken van joints of andere zaken die ze hun dochters altijd hadden verboden, maar je wist natuurlijk nooit wat er door hun

vrienden werd meegenomen. Er brandden fakkels in de achtertuin. Op banken en stoelen zaten stelletjes te zoenen. Klarijn sloot haastig de gordijnen van haar slaapkamer-
raam.

Rond vier uur was alles eindelijk stil geworden en had ze haar dochters op hun tenen naar boven horen sluipen. Ze had Maarten wakker gemaakt, die daarop slaapdronken in bed was gekropen en was zelf ook in slaap gevallen, om al om acht uur met een zwaar hoofd wakker te worden. Nu moest de bende opgeruimd worden.

Een hoofdpijnpilletje en twee boterhammen met kaas deden echter wonderen, en met een redelijk opgelucht gevoel in haar hart gooide ze drie zakken met afval in de container, zette ze de tassen met glas in de auto, een voor de glasbak en de ander voor statiegeld. Straks ging ze eerst boodschappen halen!

Ze zeemde tafeltjes en kastjes af en tegen halftwaalf was ze zover dat ze de huiskamer kon stofzuigen. Ziezo, die was op orde!

Nu eerst met een sopje door het toilet en daarna een flinke scheut bleek erin. Na het intensieve gebruik van de vorige avond vond

ze dat wel een verantwoorde milieuzonde. Daarna moest ze boodschappen gaan doen. Nee, eerst nog een kop koffie. Dat was de olie waarop haar machine liep, zei Maarten soms. Wel, hij had gelijk. Ze nam er een flinke plak ontbijtkoek bij.

Ze reed meteen daarna naar de supermarkt om het nodige voor het weekeinde in huis te gaan halen en toen ze tegen een uur weer thuiskwam, zat Louise haar lodderig aan te kijken. ‘Ik heb al koffie gemaakt, mam. Het was een gaaf feest, hè?’

‘Als jullie genoten hebben, zeker,’ glimlachte Klarijn. De hoofdpijn kwam inmiddels weer opzetten, dus nam ze opnieuw een tabletje in. ‘Ik heb verse broodjes gekocht. Wat wil jij erop?’

Ze smeerde een paar broodjes en legde die op een bord, dan konden Maarten en Linda ook wat nemen als ze beneden kwamen. Op haar tenen sloop ze naar boven.

Maarten zat ongewassen achter de computer.

‘Ben je al wakker?’

Hij keek op. ‘Ja, schat. Staat het eten klaar?’

Nog net op tijd hield ze een zucht binnen.